

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT,
SATÍRICH Y LITERARI.

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ:
Aribau 39.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

PREU DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger 20 rals.

LAS OPINIONS.

ESTA molt be que cadascú tinga las sevas opinions; pero encara estaria millor que 'ls uns als altres se las respectessin, y millor encara fora que totas plegadas se reasumissen y tots seguissen la més gran, la més noble que no hi ha dupte seria la més beneficiosa.

Pero aneu á predicar aixó á certa gent, que per fas ó per nefas no 'ls hi convindrán las vostras ideas, y us rebrán com á bojos y us tractarán de qualsevol manera y sense respecte.

Mentres tinguém de seguir aixís, sempre estarem malament. Si penseu una cosa convenient per tots, y la exposeu al públich, perque per imaginar un plan y no donarlo á coneixer es com si no fos res, desseguida tindreu partidaris, es veritat, pero també vos sortiran individus que 'us farán la contra, perque 'ls hi privareu lo modo de viure que s'han procurat, atenent sols als seus interessos particulars. Y aquets pochs, resultarà que serán los més poderosos y essent los més poderosos contarán ab prous medis pera fer la lley als molts, y baix aqueixa base formarán tot un sistema ú organisació adoptat als seus desitjos.

Aixó apliqueuho á una nació y reflexioneu.

Las opinions no son més que las ideas que un se forja baix la posició en que 's troba dintre l'organisme social d'avuy dia, y desgraciat d'aquell que, deixantse portar de sa consciencia y sos nobles sentiments, s'atreveix á aixecar la veu fora del to que 's te senyalat.

Jo comprench molt be que 's procuri deturar los mals instints de qualsevol desdixat que no te prou judici clar pera comprendre que la llibertat te 'ls seus límits, pero no comprench que 's vulga deturar lo vol al que desitja inculcar ideas de perfecció y de progrés.

¿Qué 's diria si al que va inventar lo gas l'haguessin assassinat los que venen oli? La millor resposta es que avuy passa per sota terra una ret de canonadas pera repartir aquell fluhit. ¿Y 'ls que es-

peculan lo gas, tenen de fer perdre als que treballan pera generalisar la llum eléctrica?

Desenganyinse los que ja saben que per ells parlém: la humanitat camina á sa perfecció y ningú podrà deturarla. A la idea ó invenció més avansada d'avuy, demà se n'hi oposarà altra que anirà més endavant y aixís successivament. Y las opinions anirán reformantse en sentit progressiu. ¿Hi haurà algú que 'ns ho negui? ¿Hi pot haver aquí 'ns digui que lo de la fraternitat de totas las rassas es una ximpleria? Nos dirán que aixó no es del present sígle, que 's necessita molt treball pera alcançarho!... Infelis d'aquell que s'espanta, perque queda parat, y al que s'atura l'aixafan los que venen al darrera ab l'impuls de la noble causa que 'ls empeny.

Dediquemse á aunar totas las voluntats, á purificar totas las opinions y no será impossible lo que hem resucitat, perque tampoch volém per nosaltres lo mérit de la invenció. Ja Jesucrist ho deya que tots los homes som germans.

NEGRE DE LA RIBA.

LLISSONS D'ARITMÉTICA.

Quants n'hi ha que van á estudi per aprendre de contar y no aprenen l'Aritmética ni ab dos, ni ab tres, ni ab quatre anys. Y en cambi jo, ab una historia contada á estil catalá, los faré entendre las reglas que un mestre pot ensenyar.

Hi sentit dir de una nena que quan tenia quinz' anys; los mosquits y xitxarellos la voltavan á grapats. Y com tota sa figura era un tipo angelical, contant promesas á dojo prompte sapigué sumar.

Trobant l'estat de soltera per ella, massa pesat; va escullir l'que li agradava y per fi s'hi va casar. Als demés tots va olvidarlos un cop hagué pres estat... ¿Veuen? Sens saber de comptes va sapiguerlos restar.

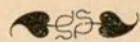
Passa 'l temps y ab molt agrado neix un nen al cap de l'any; al cap de dos, bessonada y aixís aná continuant. Al véurels plens de quitxalla va quedar ben demostrat, que sens saber d'Aritmética va aprendre á multiplicar.

Pensant: — Sempre cols amargan, la muller, tot d'un plegat, va tornarse capritxosa ab los tipos elegants. Quan lo marit era fora solia pujá algú á dalt y 's deya que li ensenyavan de partir, y s'aplicá.

Per vía de las vehinas lo marit se'n va enterar, y atrapatlos *infraganti* tots dos á dintre del llas... Va destarotá 'l col-loqui ab un garrot á la mà; ensenyant qu' es fi de comptes... regla de tres ab quebrats.

Molins de Rey 1884.

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

L' HOME DE LA DIDA.

Malaventurat qui agafa una deria perque d'ell serán las trifulcas!

No sé si aquesta *sentencia* alcançará celebritat, lo que 'm té sense cuidado, no obstant ja l'he dita y aixó 'm posa en lo compromís de demostrarho.

Escoltéu.

En Jordi es un d'aquells pagesos més sapats que un Sant Pau. Colrat pel sol y enfortit pels aires de montanya, si no la terra, 'l sostre de casa seva tremola cada cop que dona un pas, fent trontollar lo que hi ha damunt de las calaixeras.

Es jove encare, puig no passa dels trenta quatre, y es casat, sols que fa un any que no ha vist á la dona, es á dir lo feya quan va agafar la mania de baixar á Barcelona á ferli una visita, perque la Rosó, criava un nen d'una casa de senyors del carrer de la Diputació, que tant s'estiman lo cotxe per fershi veure, com la dida ab son devantal blanch y mocador brodat al cap y ensenyant las arracadas de pam que li penjan de las orelles.

La mania de 'n Jordi s'havia tornat deliri als vuit dias y no poguent resistir més tant natural impaciencia, va anar á trobar al barber del poble, home que té fama de ser tan entés en lletres com en afeytar y tocar la guitarra. Aquest fentse càrrech del desitj del seu parroquiá, va escriure la següent carta:

« Mim uy cerida ya presiada Ros ó: Sabrás quay determinao bacar en Varzelona por dirte mucas quosas y berta por ce tengo mucas ganas de berta y dirte mucas quosas.

Poreso quon lo quarril deferro, bacar é yol duminguo por abrasarte y dirte mucas quosas.
Tu cerido ya presiados pozo

Jorgue Ruch é. »

Aquesta carta, com poden pensar mos lectors, va moure molt soroll á casa 'ls pares de la criatura, tant per lo text com per la trascendencia de la noticia.

Desseguida varen conferenciar lo senyor y la senyora, donant per resultat l'assentada que varen tenir los dos, que ella cridà á la Rosó al seu quarto. Lo que li va dir no ho conta la crónica d'aquesta aventura, pero es lo cert que la dida 'n va sortir tota roja y rihent com una beneyta.

Lo diumenge senyalat, la dida y un criat, que á més del encàrrech de dur lo fato que baixés en Jordi, tenia la consigna de no deixar per res al matrimoni, anaren al carril á l'hora de l'arribada del tren.

Entremitj del passatgers va sortir lo didot, ab lo gech curt y 'ls pantalons de vellut verdós, esparidenyas novas, vara á la má y al altra un gros bulto, y barretina vermella més llarga que la Quaresma.

Aixis que va veure á la Rosó, sense recordarse que anava apretat entre la gent, pegá embranzida y obri 'ls brassos, de lo qual van resultar tres ó quatre contusos, y 's llensà cap á la seva dona, pero en lloch d'ella abressà al criat, que veyentli l'intenció s'hi va posar al mitj, comensant á cumplir las ordres que tenia rebudas.

En mitj del seu entusiasme, ni menos va reparar en aquell entorpiment y 's quedá com alelat mirant á la Rosó que semblava una ametralladora de preguntas.

Ell ni tenia esma pera contestarli. Pensava veure á la seva dona, si, pero no en aquell estat, no tant reformada. S'havia tornat més grossa, estava més roja: en lloch dels *pellingsos* que duya á montanya, portava un trajo nou ben enmidonat y planxat. Res: com la casa de 'n Cuadros y la del Café d'Espanya vistas ara y vistas dos anys endarrera.

L'alegria de 'n Jordi no tenia limits. Lo cor li anava com unas devanadoras. Al empendre 'l cami al costat d'ella, va posarse més tiesso que un pal del telégrafo. Semblava 'l gegant pagés que surt per Carnestoltes. Tant cofoy estava que al esser rebut pels senyors digué moltes més bestiesas de las que podian esperarse d'ell.

Desseguida li donaren brenar y fins pera més obsequiarlo lo senyor y la senyora li feren companyia á la taula, mentres la seva muller lo servia. L'home s'esplicava com un papagall, tot ho trobava bó, tot li agradava, tot lo feya riure, pero aixó si, no apartava may los ulls de la seva dona. ¡Cóm hi havia un any que l'anyorava!

Quan després del brenar, ell y lo senyor quedaren sols, aquest, com aquell que no diu res, va espetarli 'l següent discurset:

— Ja sabeu, Jordi, que sou á casa vostra: res de compliments. Entréu y surtiu sempre que vos dongui la gana. La taula sempre la trobaréu parada. Bebéu quan tingéu set. Anirém al teatro y al Circo Ecuestre y 'ns embarcarém y passejarém pel Parque. Manéu com si fosseu l'amo. No estigéu per res. No importa que passéu aquí quinze dias ó tres ó quatre setmanas; com més millor, porque aixis vos podréu divertir forsa. Aixó si, sol's d'una cosa vos haureu de sacrificar: pera dormir aniréu á la fonda. Pero no 'us dongui cap cuidado porque anirá á càrrech méu. Ja no teniu entés. Are preparéuvos puig teniu d'anar al Liceo.

Lo bó de 'n Jordi, que al principi escoltava al senyor ab la boca oberta fet un babau cistella, al sentir lo final del discurset va quedar més parat que un rellotje quan se li acabava la corda.

Quan lo senyor va anarlo á buscar per anar al teatro encare no s'havia mogut de la mateixa posició en que havia quedat.

¡No se sabia avenir d'haver d'anar á la fonda! ¿Per qué á la nit lo treyan de la casa? ¿Per qué podia menjar y beurer y entrar y sortir ab tota llibertat y no 'l volian á dormir?

Malaguanyada entrada y butaca la que aquella nit va emplear en lo Liceo, porque alló va servirli de més martiri. Ell havia baixat porque anyorava á la dona; després que la tenia al davant y al costat y per tot arreu, li privavan de dirli lo que á solas volia explicarli y 'l duyan desseguida á veure 'l *Faust*. ¡Malas entranyas! Lo tercer acte lo va passar tant trist, que 'l senyor no 's podia aguantá 'l riure.

En Jordi va tenir un moment de lucidés, y va preguntar si 'l *Faust* també dormia á la fonda.

Per més que 'ls senyors lo treyan á passejar, ell no 's distreya per res. Quan pel carrer anava al costat de la Rosó no feya més que mirársela de qua d'ull y tornar-se roig. Li pegava empentas y s'hi arriamava. Volia caminar més que 'ls pares de la criatura pera de repent girar per qualsevol carrer y pèrders junt ab la seva dona. Un cop ja ho va lograr,

pero li eixí malament, porque l'havia ficada en un carreró sense sortida, lo qual va fer riure molt als senyors que li coneixian las intencions.

Es en va explicar lo que en Jordi patia. Havia baixat per divertir-se y no feya més que fastiguejarse. Ni 'ls pallassos del Circo Ecuestre, ni las pessas catalanas de Rómea lo feyan riure.

Al vuité dia de ser á Barcelona, aixi que la Rosó li presenta 'l esmorsar, va alsarse de la cadira y fent un esforç va dirli ab veu plena de galls:

— No tinch gana. M'entorno á casa.

I foren inútils los prechs ab que 'l volian retenir uns quants dias més. No hi hagué més remey que compláurel, y acompanyarlo al carril. Hi anaren lo senyor y la dida.

Al despedirse, ni menos sabia dir res. Las paraulas se li entortolligavan al gargamelló.

Arribá l'hora de la marxa y al girarse per entrar al andén, lo senyor va dirli:

— ¿Y donchs, que no voléu fer una abressada de despedida á la vostra dona? ¿Sou molt poch galan!

¡Qué li va haver dit! Se llensà á sos brassos com un toro y fins excedintse li féu un petó que va semblá un repich de castanyolas. Quan entrava al vagó, ab la mànega del gech s'aixugava las llágrimas.

Fins en aquell moment la Rosó no va coneixe lo que havia patit lo seu home aquells vuyt dias porque ella en cinch minuts va sentir tot lo mateix.

En Jordi arribá á la seva terra, empenedit d'haverla deixada, més que per res, per las malas nits que passava á la fonda, pensant en la prohibició de dormir sota 'l mateix sostre que la dida.

Quan algú li sentia explicar las sévas caborias y trifulcas, li deya rihent:

— ¡Aixó si qu'es aná á Roma y no veure 'l Papa!

SIMON ALSINA CLÓS.

Lo senyor Tutau s'ha traslatat desde 'l Ribas al teatro de Novetats ahont va posar *Fualdés* y *La locura de amor*, diumenge passat, tarde y nit respectivament, alcansant bons aplausos, sobretot la senyora Mena, y dos plens l'empresari.

Desde 'l Rómea lo senyor Vicens Miquel també s'ha traslatat al teatro Espanyol, posanthi en escena *La Campana de Saint Germain*, que resultá esser traducció del senyor Busutil, ja conegut per alguns treballs dramátichs.

Al Tivoli ja han anunciat per las cantonadas la obra *De la terra al sol*, ab cartells llargaruts y posats torts.

Al Bon Retiro ja no hi canta 'l senyor Blanchart y aquesta vegada 'ls ho podém assegurar de debó.

Sols nos falta parlarloshi del Circo Ecuestre pera terminar aquesta curta revista.

Lo benefici d'en Negrini hi atragué molta gent y aixó que va esser en divendres. Aquest clown va ferne moltes de las sevas y 'l públich hi va riure de gust.

Debutá en aquesta funció una filla del beneficiat y ho feu ab bon peu, porque desseguida 's captá las simpatias y 'ls aplausos de la numerosa concurrencia que omplia el local.

Lo senyor Alegria ja s'ha convenut que 'ls quadros no servian ni pera menjador y 'ls ha retirat. En cambi ha reproduhit *Las glorias espanyolas* que en la temporada passada li proporcionaren bons plens. No obstant, nos sembla que aviat s'haurá d'inventar alguna cosa nova.

Recomaném al senyor Alegria, que procuri tirar forsa programas de las funciones, porque molta part del públich que l'afavoreix anant al Circo, se queda sense sapiguer qué fan.

No sabem si 'ls dependents los fan anar escassos ó es que no n'hi ha prou per tothom. De totas maneres, creyém que deuria ser pera que 'ls repartissen á la porta á tots los que entran, ó be que 'ls empleats ne donguessin als que 'n demanan.

BERNAT PESCAIRE.

Lo senyor Coll y Pujol ha nombrat al Dr. Don Joan Montserrat y Archs, que diu que dona més fer lo sabi que no pas serho, pera que analisi las ayguas de las fonts de Barcelona.

Molta estranyesa ha causat aqueix nombrament, entre las personas que saben que 'ls baccillus virgula que digué havia trobat en la sanch d'un colérich á Marsella, no era res més que un fil de borra de cotó, lo qual li valgué 1000 duros de recompensa donats per nostre Ajuntament.

En veritat, se 'ns torna la pell de gallina al pensar lo que pot creurers que sia qualsevol brossa que trobi en l'aygua y la alarma que pot causarnos als barcelonins.

¿No hi ha en Barcelona un metje, que ja fá dias analisa las ayguas de Sant Martí y altres punts?

Aixó si que es torrar las castanyas pera menjarse-las un altre.

Més per só, lo senyor Botey no s'enfada; y aixó es la primera qualitat del sabis, més no dels que 'l fan.

Un general prussiá diu que volia batres personalment ab lo general Salamanca.

Aixis aniria be, que ells ab ells se las haguessen.

Lo poble al cap d'avall no es res més que carn de canó.

Als toros cada festa hi ha desgracias. Diumenge passat van ferir gravement á un jove que potsé era 'l sosteniment de sos pares.

Y 'ls toros es un espectacle patriótich.

Y naturalment s'ha de sostenir con l'honor nacional.

Los patrioterros no s'amagan avergonyits.

¡Pobre humanitat!

Encara que plegats viuen porque, aixó si, son casats, fa mitj any que res se diuen ni 's buscan jochs, ni 's sonriuen y 's fugen com d'empetats.

Y veyeu si ella es puntosa, que per causarli un tropell, ha dat á llum, deu fer cosa d'un mes, una noya hermosa que de res se sembla á n'ell.

Se diu que en lo certámen de Sans, ha guanyat la flor natural lo senyor Coca y Collado, y 'l premi del brindis lo senyor Bassegoda.

¿Pero cóm se sab si encara no s'ha publicat lo fallo?

No hi ha com esser de l'olla.

Deya un gomós dels bufados: « No faig res en tot lo dia! » Y ahir me va dirme sa tia que sempre está fent bolados.

Varem dir en un suelto que moltes personas anaren á la manifestació per forsa y avuy encara ho sostenim.

¿Vol lo senyor Gomila que n'hi citém algunas?

Donchs no ho logrará, porque no volém que ningú perdi 'l medi de guanyar lo pa pera la familia.

Respecte á que va veure anarhi á algun redactor de LA HONORATA, es mentida, y dispensi la expresió.

Cap de nosaltres va concórrehi ni de grat, ni per forsa.

Senyor director del periódich del carrer de las Beatas, li recomaném que llegeixi 'l prólech de *La Religión y el cadalso* de D. S. Gomila y allí trobará la condempnació de la guerra que tan l'exalta.

Aixis potsé 's convencerá que hi ha gent que per negoci desfá ab la qua lo que fa ab lo cap.

¡Consecuencia, consecuencia!

Un confessor es un home que fá la via pel mon ab la conciencia tranquila y ab los pecats de tothom.

Lo senyor Durán del buyt ha tornat á menos; da dia 'l trobaran fet una llàstima, acompanyant música dels cegos per las plassas y carrers de Barcelona cantant y venent romansos.

Lo recomanem á las personas filantrópicas que vulgan contribuir ab son óbol de caritat á la llista de subscripció oberta en aquesta redacció, á fi de poderli prestar los auxilis necessaris.

Llista de la subscripció oberta en aquesta redacció á favor d'en Durán del buyt, á fi de lliurar-lo del desgraciat cas d'haver d'anar á acompanyar cegos.

Juveneli.	1	quarto.
J. Ll R.	1	»
M. M. M.	1	»
Llaveria.	0'50	»
P. S. H.	0'50	»
J. Ayné R.	1	»
M. Figuerola.	0'50	»
J. Comabella.	0'50	»
S. Alsina.	0'50	»
C. Lagua.	0'50	»
Noy de la Mare.	0'50	»
Cabanes.	0'50	»
Blanch y Romani.	0'50	»
Total recaudat fins avuy.	8'50	quartos.

Segueix oberta la subscripció.

Avis als cabos de comparsa.

S'ha posat á pública subasta la barba de D. Diu-menge Casanovas. Se recomana principalment pels que vulgan anar de soldats romans en las professons de setmana santa.

A causa de las obras que 's fan á la Rambla hi ha moltes fonts que no rajan y hi portan l'aygua ab otas.

Al véureho un borratxo, va tenir una alegria intensa porque 's creya que donavan vi.

Y no anava gayre desacertat al presumirho, porque moltes tabernas no venen res mes que aygua.

Sr. Diluvio y Sra. Dinastia, no fassin la pescatera sobre qui es mes ó menos patriota.

Ya veuhen com aixó del patriotisme cada hu ho entent á sa manera.

Y una cosa que s' entengui de tan diferents modos, la veritat, acaba per no convencer á ningú.

La llàstima es que tants companys de premsa hi hagin pagat lo *pato*.

Lo que sentim moltíssim.

Lo senyor dels poemas escéptichs diu que no te pretensions. Naturalment, lo qui publica un tomo de *Versos* en companyia d' un altre y escriu dia y nit pera tenirhi més *poesias* que 'l company, no es que tinga pretensions, sino moltes ganas de semblar fecundo.

L' home que á Cupido, s' atreueix á dirli Cupit per conveniència de no fer un vers llarch, ja 's veu que no pot tenir pretensions.

Y com tindrà pretensions lo que escriu tan malament lo castellá y lo catalá!

Confessém, donchs, que 'l senyor Gomila no te pretensions, ni llegint per las vetlladas, ni dirigint *El Ibérico*, del Poble Sech, ni desafiant á en Bismark, ni voltantse de companys porque l' admirin y l' adulin, ni firmant telégramas de felicitació á Castelar, ni dihent á un mort que tots los que li dedican versos l' enganyan menos ell, que encara se li coneix en la cara la reguera de la única llàgrima que plorá á sa memoria, com si allavors la tingués molt bruta y no s' hagués pres lo treball de rentar-se!

Aixó no son pretensions; aixó no es res al cap d' avall, sino ganas d' exhibirse.

Ja procuraré compláurel.

Fem assaber á nostres lectors que lo senyor Coll y Gasull, (D. Francesch) no perteneix á la Redacció de LA HONORATA perquè no arriba á la talla.

Que consti.

Senyors de las Comissions d' auxilis, los bonos van molt mal repartits.

Com un bono de gallina val per mitj quarto, l' altre dia va presentarse una dona á una taula demanant una gallina sencera, á cambi de vuit bonos.

Que es tot lo que hi ha per veure.

EN FERRÁN.

Jenner va trobar la vacuna contra la verola. Ferrán ha trobat la vacuna contra 'l cólera. Un aplauso d' agraïment á tots dos.

Al primer ja la posteritat li ha fet justícia. Al segon també n' hi farà.

Aquets son los homes mereixedors de la verdadera celebritat. Per ells no hi ha rassas ni patria. Lo mon enter es la seva patria: tots los homes son la seva familia.

Han treballat per amor á la rassa humana; no per una nació solzament.

Gloria, donchs, á aquets sabis, á aquets homes que han empleat la seva inteligencia en be de tots.

Y fora aixis, si baix lo raquitisme d' un cor mesqui s' haguessin guardat pera ells sols l' exclusiu monopoli del seu invent?

En homes com ells no hi caben semblants miserias, porque si aixis fos, no serian los salvadors de la humanitat.

Pas, donchs, á Ferrán, y al mateix temps, quina honra per la terra catalana que ha produhit un home que 's desvetlla pel be de tots los altres!

Perque un home aixi es la gloria de la generació que te la ditxa de possehirlo.

Quina diferencia entre ell que salva á la humanitat y los que volen destruir-la!

Als senyors que 'ns critican per lo de la fraternitat universal, no 'ls contestaré més que ab un detall mateix de la manifestació. En ella hi anavan algunas banderas ab los colors espanyols y francesos barrejats.

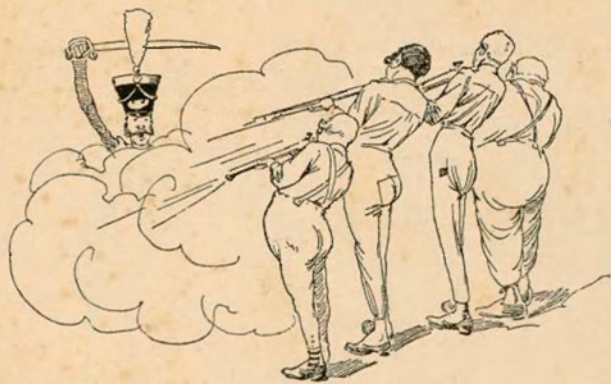
No vol dir aixó acceptar part de lo que defensen?

Donchs acceptin lo tot, porque com diu Eche-garay:

El que es honrado á medias, es infame por entero.

QUATRE HOMES Y UN CABO.

21

Y encara que carinyós com amich, inflexible com jete, dona la veu de ¡ foch !

y rodan per terra quatre morts exánimes.

Y aquesta frase sempre es aplaudida per lo públich que va á sentir *O locura ó santidad*.

Lo bolsista senyor Gelats, ex-president del taller Baldufa, varen *rifar*lo la setmana passada en lo *café Suis*; se diu que s' endugué 'l premi lo acaudalat banquer senyor Narin.
 ¡¡¡ Quinas bromas !!!

Sabém que 'l constructor de *para-rayos* senyor Cerdá (a) *Novells garrofers*, sempre que veu un catalanista s' amaga; y quan veu algun *inglés* lo surt á rebrer desseguida.
 Será potser que concix los últims massa cándidos...
 Un *cas sospitós*.

Valsava en un saló certa baronesa grassa y rodona com un montgolfier.
 Un concurrent se la mirava.
 — ¿ Qué miras ? — li digué un amich.
 — Miro que veyent ballar á aqueixa dona, es quan se comprén que la Terra dona voltas.

— Bona nit, — digué una noya á un ballador, sortint del ball.
 — ¿ Me desitja bona nit ?
 — Ja ho crech.
 — Y donchs ¿ per qué no me la dona ?

— ¿ Qué tal la tiple nova ?
 — Canta molt be, pero es massa guapa.
 — ¿ Massa, vol dir ?
 — Sí, senyor. Ho es tant, que 'l mirarla destorba de sentir-la.

XARADA.

Lo tot si està *hu dos*
 canta *hu dos ters*,
 si *ters* està *hu dos*
 tercera ho canta tres.

ALIV AIRAM.

ENDEVINALLA.

Tinch cor sens esser persona,
 soch en blanch, negre y color,
 toco colls, sovint me punxan,
 tinch bata y no soch senyor.

NOY DE LA MARE.

ESTRENYA CAPS.

Tal Joan ja 'l mira.

Formar lo nom d' una comedia catalana.

VILARET DE E. DE LL.

GEROGLIFICH.

AM se
 X
 am en en
 reuma a
 la

NOY DE LA MARE.

Las soluciones en el número próxim.

A lo insertat en lo número anterior.

XARADA.— Correu.

ROMBO.—

B
 G A S
 B A G U L
 S U R
 L

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Barram. Vosté no ho es tant. Es un per ara dels 'ns ha compres. Li publicarem la setmana entrant Ramon Serra. Com més nos n' envihi de noves, millor. — Frederich Olivé. Sapiga que 'l senyor Ayné molt més maco que vosté, y més nos l' estimem n' ell despulat que á vosté vestit. Esperem la carta rresponent á aquesta setmana. — J. Iltis. Va molt atras de comptes. ¿ Qué 'l varen carbassejar en aquell cermen ? — E. Gismero. Vosté no sab lo que s' hi pesca lo que 'n diu versos. Estudihi. — Joseph Planagumá. Veritat que entre vostés hi havia lo senyor Olivé (D. Frederich). — Ricardo Rum Rum. Vosté es un altre que 'ns comprenen. Li aghirém molt que 'ns afavore ab alguna poesia. Vosté 'n sab. — Gemma. Ho publicare — Senyors Krom-prinz, J. S. R., J. S. P., A. Colomer, tau y R. S. D. Entérinse de la última rematada del mero anterior. — Pau Pi. Vagi á treginar cabassos de á la Rambla. — Ramon Prats. Si necesita algun roman vegis ab lo senyor Duran del buyt, que li farà la música tot, y encara millor li faria unas formas.

Per la R. J. AYNÉ R. Sub-Director.

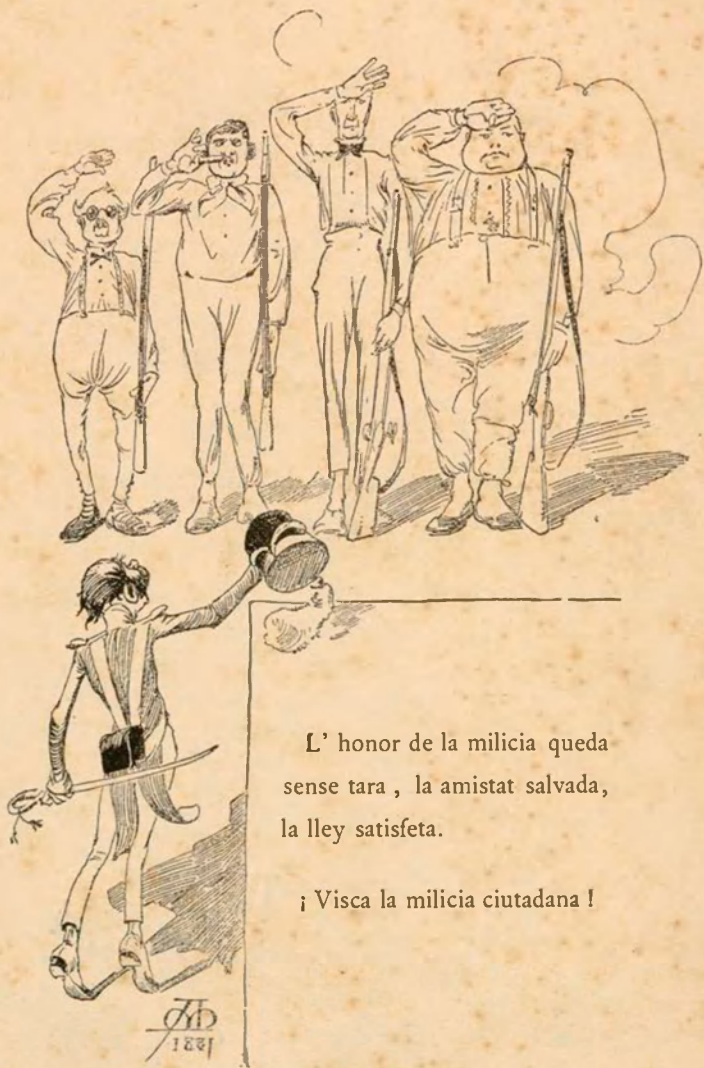
AMOR ETERN.

QUADRET EN PROSA

Preu 2 rals.

De venda . en las llibrerías de Lopez, Puig, Verdagu Roig, Parera y principals llibrerías y Kioscos de la R bla.

Barcelona : Tipo-lit. de C. VERDAGUER, Llull y Cerdeña Ensanxe.

L' honor de la milicia queda sense tara, la amiatat salvada, la lley satisfeta.

¡ Visca la milicia ciutadana !

FINAL

DELS QUATRE HOMES

Y UN CABO.